

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. L. D.**
bytem P. 469/29, B.
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 33, Brno

proti
žalované: **Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje**
sídlem Jeřábkova 4, Brno

za účasti: **Správa a údržba silnic Jihomoravského kraje, příspěvková organizace kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Šetinou
sídlem Orlí 542/27, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2016, čj. KHSJM 15855/2016/BM/HOK, sp. zn. S-KHSJM 56190/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 11. 4. 2016, čj. KHSJM 15855/2016/BM/HOK, sp. zn. S-KHSJM 56190/2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 25 808 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Pavla Černého do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Správa a údržba silnic Jihomoravského kraje, příspěvková organizace kraje, která v tomto řízení uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení (dále jen „správce komunikace“), podala ke Krajské hygienické stanici se sídlem v Brně (dále jen „žalovaná“) žádost ze dne 27. 11. 2015 (ve znění pozdějšího doplnění ze dne 29. 2. 2016) o vydání časově omezeného povolení k provozu zdroje hluku – *silnice II/602 – ulice Jihlavská a Pražská v Brně a ulice Jihlavská v Troubsku* – u kterého nejsou dodržovány hygienické limity hluku pro chráněné venkovní prostory staveb.
2. Žalovaná akceptovala vážnost v žádosti uvedených důvodů, pro něž nelze hygienické limity hluku dodržet, i tvrzené skutečnosti nasvědčující, že hluk bude omezen na rozumně dosažitelnou míru. Proto vydala podle § 31 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), výše specifikované napadené rozhodnutí o časově omezeném povolení do 30. 12. 2020 včetně. Toto povolení v souladu s § 99 zákona o ochraně veřejného zdraví vázala na splnění konkrétních podmínek.
3. Podmínky povolení spočívaly mimo jiné v maximálních hodnotách, o které lze v konkrétních úsecích pozemní komunikace hygienické limity hluku překračovat. Dále byla stanovena podmínka předložit výsledky měření hluku z dopravy dokladující míru hlukové zátěže po zrušení zpoplatnění dálnice D1. Další podmínka spočívala v předložení zprávy o ověření účinnosti snížení rychlosti jízdy v noční době s tím, že v případě prokázání účinnosti tohoto opatření bude třeba dokladovat postup k trvalé úpravě provozu. Poslední podmínka spočívala v předložení výsledků měření hluku z dopravy, které budou dokladat, že po realizaci navržených protihlukových opatření je v nejzatíženějších chráněných venkovních prostorech staveb zajištěno nepřekročení hygienických limitů hluku dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, v rozhodném znění (dále jen „nařízení č. 272/2011 Sb.“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 10. 6. 2016 napadl žalobce rozhodnutí žalované v plném rozsahu. Svou žalobní legitimaci odvodil z titulu vlastnictví rodinného domu čp. x, na pozemku parcelní č. x, v katastrálním území B., v městské části B. města B. Uvedl, že na tomto území dochází k výraznému překračování přípustných hlukových limitů zejména provozem na silnici č. II/602 a na dálnici D1, v důsledku čehož je žalobce omezen v plnohodnotném užívání svého rodinného domu. Napadené rozhodnutí zasáhlo do jeho veřejných subjektivních práv podle čl. 10 odst. 2 (soukromý a rodinný život), čl. 11 (vlastnictví), čl. 33 (zdraví) a čl. 35 odst. 1 (příznivé životní prostředí) Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě (dále jen „Protokol“). K podpoření své argumentace odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 9. 12. 1994 ve věci *López Ostra proti Španělsku*, stížnost č. 16798/90, a na rozsudek ESLP ze dne 9. 11. 2010 ve věci *Deés proti Maďarsku*, stížnost č. 2345/06.
5. Jelikož neměl k dispozici žádné řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, čj. 10 As 59/2015-42, ze kterého plyne závěr, že v takovém případě není podmínkou přípustnosti žaloby marné využití opravného prostředku.
6. Žalobce uplatnil následující žalobní body. Namítal, že žalovaná nezákonně aplikovala korekci na starou hlukovou zátěž, jelikož nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Dále označil rozhodnutí za nezákonné i ve vztahu k částem silnice, u nichž se neuplatnila

korekce starou hlukovou zátěží. Uvedl, že nedošlo k dodržení dříve uložených nápravných opatření a ke splnění podmínek pro udělení výjimky, rozhodnutí žalované tedy představuje pouze prodlužování nezákonného stavu. Nebyla zohledněna kumulace hluku ze silnice č. II/602 s hlukem z dálnice D1. V neposlední řadě žalobce uvedl, že právní úprava ochrany před hlukem je protiústavní.

7. Žalovaná neměla k dispozici žádný důkaz, jaký byl stav hlučnosti v úseku dálnice D1 k 1. 1. 2001, ačkoliv se jednalo o podmínku pro uplatnění korekce. Intenzita a skladba dopravy nemůže být považována za spolehlivě zjištěný stav věci ve vztahu k hodnotám hlukové zátěže. Dalším důvodem nezákonného aplikování korekce je skutečnost, že z porovnání výsledků měření z let 2006 a 2010 vyplývá navýšení hlukové zátěže. V letech 2007- 2009 proběhla rekonstrukce silnice č. II/602 a z limitů pro starou hlukovou zátěž lze vycházet pouze, pokud nedojde ke zhoršení stávající hlučnosti, což nebylo dodrženo v důsledku zrušení omezení nevyšší dovolené rychlosti v obci.
8. Žalovaná na některých úsecích uplatnila pouze korekci na hluk z dopravy (a nikoliv korekci na starou hlukovou zátěž), což odůvodnila tím, že na těchto úsecích došlo k prokazatelnému nárůstu hlučnosti. Korekce na hluk z dopravy ovšem fakticky překračovala korekci na starou hlukovou zátěž, čímž došlo k popření smyslu a účelu úpravy ochrany před hlukem. Žalobce argumentoval tím, že hodnota nadlimitního hluku nemůže překračovat (příp. se rovnat) hodnotu určité korekce, jelikož by tím byl popřen smysl právní úpravy jednotlivých korekcí. Ve vztahu k těmto úsekům nebylo prokázáno omezení hluku na rozumně dosažitelnou míru.
9. Dle požadavků zákona o ochraně veřejného zdraví hluková výjimka může být vydána, pokud hygienické limity nelze dodržet z vážných důvodů a pokud žadatel prokáže, že hluk nebo vibrace budou omezeny na rozumně dosažitelnou míru. Účel má být v zajištění postupného snížení nadlimitního hluku. K dosažení tohoto cíle však po několikaleté platnosti výjimky nedošlo, proto neměla být povolena výjimka nová. Jediné realizované opatření za 15 let představovalo vybudování protihlukových stěn u dálnice D1. Dalším „papírovým“ opatřením byla změna metodiky pro měření a hodnocení hluku. Žalovaná neučinila kroky k ochraně obyvatelstva před hlukem a dále zvyšuje povolené hodnoty hlukové zátěže. Nově navržená opatření ke snížení hlukové zátěže pouze rekapitulují podmínky z rozhodnutí z roku 2010, které správce v průběhu pěti let nesplnil.
10. Žalobce rozporoval i naplnění první podmínky (existenci vážného důvodu). Dlouhodobé překračování hlukových limitů nemůže být legalizováno s poukazem na to, že automobilová doprava je ve veřejném zájmu. Automobilová doprava je již ze zákona „privilegována“ a není důvodu, aby byla dále zvýhodňována s odůvodněním, že se jedná o významný dopravní tah. Uzavření silnice na 30 měsíců v letech 2007-2009 demonstruje, že organizačními opatřeními lze hygienické limity dodržet.
11. Právní úprava je sice založena na regulaci samostatných zdrojů hlučnosti, nicméně žalobce uvedl, že by mělo být přihlédnuto ke kumulativnímu hlukovému vlivu, který pochází z dálnice D1, a to zejména z toho ohledu, že limity pro jednotlivé zdroje hlučnosti jsou vyšší než „základní“ limity. Argumentoval v této souvislosti základními zásadami správního řízení a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 2. 2012, čj. 1 As 135/2011-254.
12. Žalobce alternativně namítl protiústavnost stávající právní úpravy ochrany veřejného zdraví před hlukem, jelikož neposkytuje účinný prostředek nápravy. Z judikatury ESLP vyplývá povinnost státu efektivně chránit jednotlivce proti důsledkům nadlimitního hlukového zatížení. Systém korekcí, nejistoty měření a hodnotitelné změny označil žalobce jako opatření, která jdou k tíži osob zasažených hlukem a nepřiměřeně zasahují jejich práva na ochranu zdraví a na respektování soukromého a rodinného života. Právní úprava nestanovila nejzazší hodnotu hluku, která by byla nepřekročitelná; maximální hodnotu, o kterou lze povolit

překročení limitu; ani počet časově omezených povolení, která by bylo možné vydat jednomu provozovateli stejného zdroje hluku.

13. Za protiústavní označil žalobce i podmínku omezení na „rozumně dosažitelnou míru“, jelikož nepřiměřeně zohledňuje ekonomickou náročnost opatření i počet fyzických osob. V jejím důsledku je dlouhodobě (více než 10 let) legalizován stav, který poškozují menší skupinu osob a opatření na snížení hluku by byla nákladná. Ochrana základních práv by ovšem neměla být popřena jen z důvodu, že se jedná o porušování práv malé skupiny osob. Zatímco omezení dopravy nemusí mít na celkovou dopravní situaci zásadní dopad, tak dlouhodobé obtěžování nadlimitním hlukem zcela zásadně zasahuje jejich práva a může mít závažné zdravotní následky. Taková úprava je rozporná i s principem rovnosti.
14. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

15. V podání ze dne 13. 1. 2017 žalovaná uvedla, že sám žalobce odkazuje na přípis Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 12. 2012, čj. 29638/2012-OVZ-10.10.2012 MZ, z jehož obsahu vyplývá, že pro zachování korekce pro starou hlukovou zátěž je možné použít porovnání intenzity a skladby dopravy v roce 2000 a posuzovaném roce, protože není k dispozici žádné autorizované ani akreditované měření hluku v předmětné lokalitě z doby před 1. 1. 2001. V daném případě byly použity intenzity dopravy zjištěné během 24 hodinového měření z roku 2015 a bylo přihlédnuto k výsledkům celostátního sčítání dopravy z roku 2010. Právní úprava platná v době předmětného řízení neobsahovala požadavek předložit výhradně měření hluku, který vznikl před 1. 1. 2001.
16. Žalované nepřísluší navrhopvat konkrétní technická organizační a ani další opatření ke snížení hluku, jelikož řízení o vydání rozhodnutí o časově omezeném povolení je řízením návrhovým. Proto se žalovaná vymezila proti tvrzení, že rozdělila silnici II/602 na několik úseků, přičemž v některých úsecích korekci na starou hlukovou zátěž neuplatnila. Povolení překročení hygienických limitů hluku, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, vychází z celkového posouzení všech podkladů a nejednalo se o „libovůli“ správního orgánu. Žalovaná v tomto smyslu podrobněji rozvedla skutečnosti, které vedly ke stanovení konkrétních limitů u konkrétních úseků.
17. K nedodržení dříve uložených nápravných opatření uvedla, že první rozhodnutí nabylo právní moci 15. 7. 2006 a obsahovalo 6 podmínek. Toto rozhodnutí bylo Ministerstvem zdravotnictví v přezkumném řízení zrušeno s právní mocí k 5. 9. 2007, jelikož podklady předložené správcem komunikace byly zcela nedostatečné. Další rozhodnutí žalované o časově omezeném povolení zdroje hluku bylo vydáno dne 15. 11. 2010 a bylo vázáno na 3 podmínky. Byla realizována výměna oken; ve věci snížení povolené rychlosti vyvíjel správce komunikace značnou aktivitu, nicméně obdržel pouze zamítavá stanoviska; výměna krytu vozovky nebyla realizována.
18. Žalovaná uvedla, že správce komunikace řádně odůvodnil vážné důvody, pro které nelze hygienické limity hluku dodržet, jelikož zachování automobilové dopravy je ve veřejném zájmu pro plnění základních funkcí města a kraje. Předmětná silnice patří mezi nejdůležitější a značně dopravně zatížené radiální spojení. V případě neprůchodnosti dálnice je využívána jako náhrada pro dopravu. Zároveň se zde vyskytuje zatížení vnitroměstskou dopravou. Z důvodu stísněného uličního prostoru nedovoluje řešit protihlukovou ochranu pomocí clon, tubusů nebo tunelů. Rovněž není možné uvažovat o demolici zatížené obytné zástavby. V dalším žalovaná uvedla, proč správce komunikace nevyužil návrhu obchvatu městské části B. ve svém návrhu protihlukových opatření. Dalším podnětem ke snížení dopravy na silnici č. II/602 bylo rozšíření dálnice D1, ke kterému vznikl negativní postoj obyvatelstva, tudíž stavba nebyla provedena.

19. Právní úprava ochrany před hlukem nestanovila žádné exaktní limity pro případné kumulativní působení více zdrojů hluku. Rozsudek citovaný žalobcem dle žalované nebylo možné aplikovat v řízení dle § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Provoz zmiňovaného zdroje hluku není v režimu časově omezeného povolení nadlimitního zdroje hluku, protože po realizaci protihlukových stěn podél dálnice bylo prokázáno nepřekročení hygienických limitů hluku. Vzhledem k situování rodinných domů se dálnice na hlukové zátěži fasád domů přivrácených k silnici č. II/602 nepodílí nebo pouze nevýznamně.
20. Podáním ze dne 5. 6. 2018 žalovaná doplnila svou argumentaci, tak, že se žalobce nachází v důkazní nouzi, neboť nepředložil jediný důkaz, že by byl na svých právech zkrácen a jeho tvrzení zůstalo ve spekulativní rovině. V dalším odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, čj. 7 A 56/2002-54, a usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1997, sp. zn. IV. 208/96, ze kterých vyvozuje, že žalobce není ve věci aktivně legitimován.
21. Žalovaná z výše uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

22. Žalobce v replice ze dne 22. 2. 2017 poukázal na skutečnost, že žalovaná svým podáním potvrdila, že neměla žádný důkaz o tom, jaký byl stav hlučnosti ke dni 1. 1. 2001. Intenzita a skladba dopravy nemůže být považována za spolehlivě zjištěný skutkový stav, jelikož jde pouze o modelový výpočet. Navíc žalovaná nijak nereagovala na argument, že v mezidobí došlo k prokazatelnému zvýšení hlukové zátěže z provozu na silnici č. II/602.
23. Úkolem a smyslem žalované je ochrana veřejného zdraví obyvatelstva, proto měla navrhovaná opatření přezkoumat, ověřit a až poté schválit. Nemohla na svou povinnost chránit veřejný zájem rezignovat s poukazem na to, že se jedná o návrhové řízení.
24. Dále se žalobce vymezil vůči naplňování podmínek stanovených v napadeném rozhodnutí o časově omezeném provozu zdroje hluku. Dvě ze tří podmínek, které měly vést ke snížení hlukové zátěže, již byly formálně splněny, přestože ke snížení hluku nevedly. Jediná zbývající podmínka (výměna krytu vozovky) není sama o sobě způsobilá zajistit splnění hygienických limitů. Ve vztahu k prověření účinnosti snížení rychlosti uvedl, že z osazení dopravních značek automaticky nevyplývá, že došlo ke snížení rychlosti. Naopak z radarů umístěných v městské části B.-B. vyplynulo, že faktická rychlost vozidel neklesla. Měření, kterým měl být dokladován vliv zrušení zpoplatnění dálnice D1, bylo provedeno pouze na úsecích, kde byla aplikována korekce starou hlukovou zátěží a nevztahuje se na ostatní úseky.
25. Ve vztahu k argumentaci, proč nebylo možné uložit jiná opatření (zejm. obchvat B.) žalobce zdůraznil, že existence nezákonného postupu při předchozích Zásadách územního rozvoje Jihomoravského kraje nesmí být důvodem pro další nezákonný postup žalované. Jestliže není v dohledné době možné vybudovat objízdnou trasu, tak měla být navržena jiná opatření.
26. V dalším žalobce setrval na své argumentaci uplatněné v žalobě.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

27. Správce komunikace v podání ze dne 9. 3. 2017 zdůraznil, že ve věci v souladu s právními předpisy podal žádost a následně ji doplnil. Potvrdil skutečnosti uvedené žalovanou, že k vydání časově omezeného povolení došlo již v roce 2010. Z hlediska protihlukových opatření byla vyměněna okna na nejzátíženějších místech. Snížení rychlosti nebylo realizováno z důvodu nesouhlasu kompetentního orgánu a namísto výměny krytu vozovky byla provedena komplexní oprava povrchu vozovky v městské části B.
28. Nezákonnost napadeného rozhodnutí označil za vyvrácenou argumenty žalované a ohledně kumulace hluku z více zdrojů se ztotožnil s názorem, že aktuálně účinná právní úprava tuto interpretaci neumožňuje. Rovněž uvedl, že žalobce není aktivně legitimován, jelikož jeho

argumenty jsou pouze v rovině tvrzení, nikoliv v rovině důkazní. Odkaz na rozsudek ESLP není dle správce komunikace přiléhavý.

29. Podáním ze dne 26. 5. 2017 správce komunikace své vyjádření k absenci aktivní legitimace žalobce doplnil. Odkázal na některé závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. I. ÚS 451/11, které se týkají poměřování v kolizi stojících vlastnických práv a především možnosti jednotlivce domáhat se ochrany vlastnického práva. Dle listu vlastnictví žalobce nabyt nemovitost na základě kupní smlouvy s právními účinky ke dni 30. 4. 2004. Žalobce tedy musel mít povědomí, že kupuje nemovitost v blízkosti dálnice D1 a frekventované silnice č. II/602. Správce komunikace proto zastává názor, že se nejedná o zásah do vlastnického práva nad míru přiměřenou poměrům. Závěrem odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 22 Cdo 363/2014, ve kterém byly posuzovány veřejnoprávní limity imisí a výjimka udělená státním orgánem ve vztahu k rušení nad míru přiměřenou poměrům.
30. Podáním ze dne 15. 8. 2017 zaslal správce komunikace protokol o zkoušce „měření hluku“ u nemovitosti žalobce. Výsledkem měření hluku byla skutečnost, že výsledná hladina akustického tlaku činila v denní době 68,6 dB +/- 1,7 dB (vyjadřuje tzv. nejistotu měření dle metodických tabulek) a v noční době 61,4 +/- 1,7 dB. Správce komunikace tak má za to, že hluk je v místě Pražská 29 v souladu se stanovenými limity dle rozhodnutí.
31. Shodně s žalovanou navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

VI. Replika žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

32. V podání ze dne 8. 9. 2017 žalobce uvedl, že judikatura citovaná správcem komunikace nemá na jeho aktivní legitimaci vliv, jelikož závěry týkající se sousedských žalob nelze mechanicky aplikovat i na řízení o správní žalobě. Žalobce správní žalobu nepodal proti vlastníkově pozemní komunikace, ale proti správnímu orgánu, který umožnil další překračování hygienických hlukových limitů. Pokud jsou omezeny soukromoprávní prostředky obrany proti nadlimitnímu hluku, tím spíše se žalobce mohl ochrany svých práv domáhat ve správním soudnictví.
33. Dále žalobce uvedl, že případná vědomost o nadlimitním hluku ke dni koupi nemovitosti může být relevantní pro posouzení míry přiměřené poměrům v rámci řízení o sousedské žalobě, nemá ale relevanci pro posouzení aktivní legitimace žalobce v tomto řízení. K době koupě nemovitosti navíc neexistoval žádný veřejně dostupný dokument, který by dokazoval překračování hygienických limitů. I kdyby žalobce měl o překračování hygienických limitů povědomí, tak by mohl legitimně očekávat, že hluk bude postupně snížen na rozumně dosažitelnou míru, což se nestalo.
34. Rozhodnutí o časově omezeném povolení k provozu zdroje hluku podle § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nemůže být vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která pro aktivní legitimaci žalobce nutně nevyžaduje účastenství v předchozím správním řízení.
35. K protokolu o měření hluku dodanému správcem komunikace poukázal žalobce na své tvrzení, že samotné povolení výjimky bylo vydáno nezákonně a nezákonně je uplatňován i limit pro starou hlukovou zátěž. Pokud by platil tento předpoklad, nesměly by naměřené hodnoty překračovat 60 dB pro denní dobu a 50 dB pro noční dobu. Dále uvedl, že měření bylo nutno provést v referenčních bodech pozemní komunikace, pro které je uvedena hodnota hlukové zátěže v rozhodnutí o výjimce. Nebyla-li přiložena hluková mapa, případně koeficient pro přepočtení výsledků měření na hodnoty v referenčních bodech pozemní komunikace, tak není možné prokázat ani zvýšení nebo snížení hlukové zátěže.
36. Žalobce setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

VII. Ústní jednání

37. Dne 19. 6. 2018 proběhlo u Krajského soudu v Brně ústní jednání za účasti obou účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení.
38. Během ústního jednání strany zrekapitulovaly svá stanoviska, která zastávají ohledně aktivní legitimace žalobce a ohledně věcné podstaty sporu. Žalobce upozornil na probíhající řízení u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 4/18, v rámci kterého je posuzován návrh na zrušení některých ustanovení nařízení č. 272/2011 Sb.
39. Dokazování bylo provedeno následujícími listinami, které byly přiloženy k písemným podáním žalobce: výpis z katastru nemovitostí; hlukové mapy pro noční i denní dobu se zákresem polohy nemovitosti žalobce; hluková studie č. H-109/2005; rozhodnutí žalované o provozování nadlimitního zdroje hluku ze dne 25. 5. 2006, čj. 8600/2006/BN/HOK/Fa; rozhodnutí žalované o provozování nadlimitního zdroje hluku ze dne 15. 11. 2010, čj. 9934/2010/BM/HOK; sdělení žalované ze dne 14. 4. 2016, čj. KHSKM 18728/2016/BM/PRAV; odpověď žalované ze dne 29. 6. 2012, čj. KHSJM 24862/2013/BM/N2; hluková studie spol. Ecological Consulting, a. s., říjen 2015; odpověď Správy a údržby silnic Jihomoravského kraje ze dne 29. 4. 2016, zn. 6113/2016-Ř/Kr/Ma na žádost o informace; dopis Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 12. 2012, čj. 29638/2012-OVZ-10.102012 MZ; výsledky automatického sčítání dopravy 1994 – 2012; porovnání emisí hluku z dopravy na komunikaci č. II/602 na ulici Pražská v Brně v úseku křižovatek s ul. Skalní a ul. Troubskou v roce 2000 a 2011 vypracované Zdravotním ústavem se sídlem v Brně; akustická studie z dubna 2006 vypracovaná na žádost Správy a údržby silnic Jihomoravského kraje.
40. Osoba zúčastněná na řízení doložila Protokol o zkoušce měření hluku, provedené v bydlíšti žalobce, která byla zpracovaná akreditovanou zkušební laboratoří Atelier Dek v červnu 2017.
41. Žalobce během jednání soudu doložil další listiny. Záznamem o měření teploty u domu na adrese P. 29, B., hodlal doložit dotčení svých veřejných subjektivních práv. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení se vůči tomuto dokumentu vyhradili, jelikož měření nebylo provedeno akreditovanou osobou. Další dokumenty (rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2018, čj. KHSJM 30324/2018/BM/PRAV o odmítnutí žádosti žalobce o informace; sdělení žalované k podnětu paní L. P. ze dne 2. 5. 2018, čj. KHSJM 23305/2018/BM/HOK; výzva k doplnění žádosti pana J. D. ze dne 5. 4. 2018, čj. KHSJM 17981/2018/BM/HOK) doložil žalobce pro dokreslení situace ohledně hlukové zátěže v lokalitě jeho bydlíště, k podpoře argumentu, že je třeba zohledňovat kumulovanou hlukovou zátěž a k poukázání na skutečnost, že z jednorázového měření nelze činit závěr o tom, že hygienické limity hluku nejsou překračovány.

VIII. Posouzení věci soudem

42. Krajský soud v Brně přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované včetně řízení předcházejícího jeho vydání a shledal, že žaloba **je důvodná**.

a) aktivní legitimace žalobce a subsidiarita soudního přezkumu

43. Aktivní legitimace k podání správní žaloby proti správnímu rozhodnutí je upravena v § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „soudní řád správní“). Odstavec 1 tohoto ustanovení zní následovně: *Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
44. Žalobce je vlastníkem pozemku p. č. x v katastrálním území B., v obci B., a součástí tohoto pozemku je rodinný dům č. p. x. Předmětná nemovitost je součástí společného jmění

manželů žalobce a jeho manželky. Nemovitost se nachází na ulici P. v těsné blízkosti silnice č. II/602, která je předmětem časově omezeného povolení vydaného žalovanou, na jehož základě je umožněno provozovat zdroj hluku, u něhož dochází k překračování příslušných hygienických limitů hlukové zátěže (dále také „hluková výjimka“). Na nemovitost žalobce se vztahuje ta část hlukové výjimky, která stanovuje přípustné překročení hygienických limitů hluku pro ulice Jihlavskou a Pražskou v Brně v úseku Chironova – Sedla. V tomto úseku je napadeným rozhodnutím povoleno překročení hygienických limitů hluku o maximálně 3 dB pro denní dobu a o maximálně 6 dB pro noční dobu.

45. Dle čl. 10 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Dle čl. 35 Listiny má každý právo na příznivé životní prostředí, přičemž tohoto práva se lze v souladu s čl. 41 Listiny dovolávat jen v mezích zákonů, které ho provádějí.
46. Ochrana před hlukem je dílčí součástí výše uvedených práv a je realizována zakotvením přípustných limitů hluku, které nemají negativní dopad na lidské zdraví. Lze konstatovat, že umožnění překračování stanovených limitů hluku v místě bydliště žalobce je samo o sobě zásahem do jeho veřejných subjektivních práv, aniž by bylo nutno trvat na konkrétním doložení, jakým způsobem je jeho soukromý a rodinný život dotčen. Hlukové limity v zásadě vyjadřují hranici mezi tím, co lze ještě považovat za *příznivé životní prostředí* z pohledu obtěžování hlukem, tudíž jejich překračování je bezpochyby způsobilé negativně zasáhnout (zkrátit) veřejná subjektivní práva dotčených osob (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, čj. 6 Ads 40/2012-29, bod 8). Soud proto uzavírá, že žalobce v tomto případě není v důkazní nouzi, pokud „pouze“ poukázal na existenci hlukové výjimky, která umožňuje dlouhodobé, dá se říci i trvalé překračování stanovených hygienických limitů hluku, a shledal podmínku aktivní legitimace žalobce jako splněnou.
47. Žalobce odkázal i na závěry z rozsudku ESLP ze dne 9. 11. 2010 ve věci *Deés proti Maďarsku*, stížnost č. 2345/06, ve kterém tamní soud posuzoval konfliktní zájmy uživatelů pozemních komunikací a obyvatel dotčených hlukovou zátěží. V posuzovaném případě dospěl ESLP k závěru, že dlouhodobé vystavení nepřiměřené hlukové zátěži z provozované dopravy na ulici stěžovatele může představovat nepřiměřený zásah do jeho právní sféry. Stát v daném případě nedostál svým pozitivním závazkům a nezajistil garanci práva na rodinný a soukromý život stěžovatele ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
48. Správce komunikace doložil protokol o zkoušce měření hluku, ze kterého vyplývá, že v místě bydliště žalobce byly v době od 11:00 hodin dne 17. 5. 2017 do 11:00 hodin dne 18. 5. 2017 naměřeny v denní době hodnoty 68,6 dB +/- 1,7 dB a v noční době 61,4 dB +/- 1,7 dB. Soud tento protokol nepovažuje za skutečnost, která by vylučovala aktivní legitimaci žalobce, neboť ta je dána samotnou existencí výjimky, která umožňuje legální překračování hygienických limitů hluku v úseku žalobcova bydliště o 3 dB v denní době a o 6 dB v noční době. Předmětem sporu je již samotné *umožnění* tohoto překračování, které zasahuje do veřejných subjektivních práv žalobce.
49. Žalobce dále během ústního jednání odkázal na rozsudek ESLP ze dne 16. 1. 2018 ve věci *Cuenca Zarzoso vs. Španělsko*, stížnost č. 23383/12. Tento rozsudek se týkal stěžovatele, který žil ve Valencii v oblasti, která byla zatížena nadměrnou noční hlukovou zátěží z provozovaných barů a dalších provozoven. V oblasti byla městskou radou vyhlášena „*akusticky nasycená zóna*“ (což dle místní obecní vyhlášky znamená, že obyvatelé této zóny jsou vystaveni vysoké hlukové zátěži). ESLP vyšel z velmi obdobného případu, kterým se zabýval dříve (rozsudek ESLP ze dne 16. 11. 2004 ve věci *Moreno Gómez vs. Španělsko*, stížnost č. 4143/02 – stěžovatelka v tomto případě ostatně bydlela ve stejné lokalitě) a dospěl například k závěru, že za situace, kdy byla lokalita označena jako „*akusticky nasycená zóna*“, by bylo příliš formalistické trvat na prokázání konkrétní hlukové zátěže v bytě stěžovatele. Zároveň ovšem uvedl, že

samotné vyhlášení „*akusticky nasycené zóny*“ není důvodem pro přiznání odškodnění všem obyvatelům, nicméně v projednávaném případě byl stěžovatel vystaven nadměrnému hluku dlouhodobě (a to i před a po označení lokality za „*akusticky nasycenou zónu*“), tudíž se jednalo o dlouhodobý zásah do jeho práva na soukromý život.

50. Krajský soud v Brně uzavírá, že za situace, kdy bylo v lokalitě žalobce povoleno překračování zákonných hlukových limitů, již samotná tato skutečnost představuje dotčení veřejných subjektivních práv a není nutné trvat na doložení či prokázání toho, jakým konkrétním způsobem k tomuto dotčení dochází. Tento závěr je dle soudu také v souladu s citovanou judikaturou ESLP.
51. K přípustnosti žaloby uvádí soud následující. Dle ustanovení § 68 písm. a) soudního řádu správního je správní žaloba proti rozhodnutí *nepřípustná, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem*. S ohledem na § 94 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví je účastníkem řízení o vydání časově omezeného povolení *pouze žadatel*, tudíž žalobce v tomto případě neměl žádný řádný opravný prostředek k dispozici. Správní žaloba je jedinou možností obrany, kterou žalobce může proti hlukové výjimce uplatnit. V tomto směru správně odkazuje na shodné závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, čj. 10 As 59/2015-42, které se týkaly obdobné situace upravené v zákoně č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, v rozhodném znění. Soud tedy považuje správní žalobu za přípustnou.

b) neústavnost relevantní právní úpravy

52. Soud zhodnotil skutečnosti uváděné žalobcem ohledně neústavnosti ochrany před hlukem a dospěl k závěru, že právní úprava neústavní není. Nelze zcela souhlasit s tím, že v důsledku neústavní právní úpravy je dlouhodobě legalizován stav, který poškozuje zdraví určitého počtu obyvatel. Soud dospěl k závěru, že předmětnou právní úpravu lze vykládat ústavně konformním způsobem a situace, na kterou poukazuje žalobce, byla důsledkem spíše *ne zcela správné aplikace* institutu hlukových výjimek, což soud podrobněji rozvede v další části odůvodnění. Dle názoru soudu nebyla vláda zákonem zmocněním uvedeným v § 34 zákona o ochraně veřejného zdraví zavázána stanovit v nařízení č. 272/2011 Sb. maximální zastřešení pro udělování výjimek z pravidla (ať již z hlediska možného počtu „navazujících“ udělených výjimek nebo z hlediska maximálních limitů nepřekročitelných výjimkou), ačkoliv k takovému kroku jistě přistoupit mohla. Došlo by tím nicméně k zúžení prostoru pro individualizaci hlukové výjimky na konkrétní okolnosti případu. Za této situace je to naopak aplikační sféra (správní orgán), která musí podmínky pro aplikaci hlukové výjimky vykládat v souladu se smyslem a účelem právní úpravy ochrany proti hluku, kterým v žádném případě není udržování trvalého zdraví škodlivého stavu.
53. Stejný názor soud zastává i ve vztahu k podmínce *rozumně dosažitelné míry* ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, která zohledňuje ekonomickou náročnost opatření a počet fyzických osob exponovaných nadlimitnímu hluku. Ani tato úprava není sama o sobě protiústavní a lze ji aplikovat ústavně konformně tak, aby ve svém důsledku neznemožnila účinnou ochranu proti hluku ani menší skupině osob.
54. Lze souhlasit s žalobcem, že systém korekcí nejistotou měření a nehodnotitelnou změnou ve smyslu § 20 nařízení č. 272/2011 Sb. směřuje k tíži osob vystavených hluku. Soud nicméně tato opatření vnímá opět jako výsledek úvahy vlády při tvorbě nařízení. Přičemž je třeba opět zdůraznit, že vláda ani v této otázce nebyla ústavněprávně vázána nebo limitována upravit systém korekcí s opačným důsledkem.
55. Z výše uvedených důvodů tedy soud uzavírá, že aplikovanou právní úpravu ochrany před hlukem považuje samu o sobě za ústavní. Přestože velmi stručná úprava časově omezených

výjimek a použité neurčité pojmy nabízejí poměrně široký prostor pro interpretaci, soud se domnívá, že ji lze i za této situace aplikovat ústavně konformně. Podzákonná úprava sice obsahuje některé instituty, které ve svém důsledku fungují k tíži osob zasažených hlukem, nicméně toto znevýhodnění nelze automaticky ztotožňovat s protiústavností právní úpravy.

56. Pro úplnost je třeba zmínit, že v oblasti ochrany proti hluku v podobném případě konstatoval neústavnost podzákonné úpravy ochrany proti hluku rozšířený senát Nejvyššího správního soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, čj. 6 As 44/2014-88. Tehdy se ovšem zabýval pouze hlukem z veřejné produkce hudby a dospěl k závěru, že limity stanovené v nařízení č. 272/2011 Sb. byly tak přísné, že ve svém důsledku bylo nemožné jejich dodržení v praxi. V nyní posuzované věci nejsou dány obdobné důvody pro nepřihlédnutí k podzákonné právní úpravě. Dále si je soud vědom, že v určitých aspektech totožný návrh na zrušení některých ustanovení nařízení č. 272/2011 Sb. podala skupina senátorů dne 8. 1. 2018 k Ústavnímu soudu, kde je toto řízení vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 4/18. Soud se nicméně s tímto návrhem neztotožňuje a k podzákonné právní úpravě proto přihlédl bez výhrad.

c) ochrana proti hluku – vymezení kontextu

57. Právní úprava ochrany před hlukem vychází ze skutečnosti, že dlouhodobé vystavení vysokému hluku má negativní dopad na lidské zdraví. Negativnímu vlivu hluku ze silniční dopravy je (mimo jiné) věnována část publikace Světové zdravotnické organizace (World Health Organization Europe. *Night Noise Guidelines for Europe*. 2009), která zjednodušeně řečeno popisuje vztah a vzájemné vazby mezi hlukovou zátěží v noční době, kvalitou spánku a zdravím člověka. Publikace poukazuje na skutečnost, že dlouhodobé vystavení nadměrnému hluku (zejména v noční době) zvyšuje riziko rozvinutí onemocnění kardiovaskulárního typu a chorob souvisejících s poruchami spánku.
58. Hlukové zátěži je věnována pozornost i v prostředí Evropské unie. V rámci rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady ze dne 20. 11. 2013, č. 1386/2013/EU, o všeobecném akčním programu Unie pro životní prostředí na období do roku 2020 „Spokojený život v mezích naší planety“ (tzv. 7. akční program pro životní prostředí), je jedním z prioritních cílů ochrana občanů před environmentálními tlaky a riziky ovlivňujícími jejich zdravé a dobré životní podmínky. V rámci tohoto cíle jsou shrnuty dostupné údaje o dlouhodobém průměrném vystavení hlukové zátěži, z nichž vyplývá, že 65 % Evropanů žijících ve velkých městských oblastech je vystaveno vysokým úrovním hluku, a více než 20 % nočnímu hluku, který často způsobuje nepříznivé dopady na zdraví. Vysoké úrovně hluku jsou přitom v tomto programu definovány jako překračující 55 dB v denní době a 50 dB v noční době. Vzhledem k výše uvedenému je v 7. akčním programu pro životní prostředí specifikován cíl dosáhnout do roku 2020 výrazného snížení hlukové zátěže a přiblížit se úrovní doporučeným Světovou zdravotnickou organizací.
59. Z evropských předpisů je významná směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. 6. 2002, č. 2002/49/ES, o hodnocení a řízení hluku ve venkovním prostředí, která upravuje povinnost členských států provádět hlukové mapování, které má sloužit ke strategickému plánování a provádění konkrétních opatření pro redukcii hluku. Uvedená směrnice v čl. 11 upravuje povinnost Evropské komise, aby každých pět let vypracovala zprávu o jejím provádění. Ve zprávě Komise Evropskému parlamentu a Radě o provádění směrnice o hluku ve venkovním prostředí ze dne 30. 3. 2017, COM/2017/0151, je mimo jiné uvedeno, že *hlukové znečištění v Evropě i nadále představuje jednu z nejzávažnějších příčin zdravotních problémů souvisejících se životním prostředím. Vědecké důkazy ukazují, že delší expozice vysokým úrovním hlukového znečištění může u lidí vést k závažným zdravotním potížím v oblastech řízených endokrinním systémem a mozkem, například ke kardiovaskulárním onemocněním, k poruchám spánku a k obtěžování hlukem (pocitu neklidu narušujícímu celkovou pohodu). Podle Světové zdravotnické organizace je v Evropě hlukové znečištění po znečištění ovzduší druhou nejčastější příčinou onemocnění souvisejících se životním*

prostředím. V další části jsou prezentovány údaje shromážděné Evropskou agenturou pro životní prostředí týkající se expozice evropských občanů hluku v aglomeracích, ze kterých vyplývá, že hluk ve venkovním prostředí vážně obtěžuje minimálně 14,1 milionu dospělých osob a dalších 5,9 milionu dospělých má v důsledku tohoto hluku ve značné míře narušený spánek a že každoročně je hospitalizováno 69 000 lidí a 15 900 lidí předčasně zemře. Jedním ze závěrů zprávy je, že dlouhodobé důsledky nadměrného hluku z dopravy pro lidské zdraví nejsou dostatečně chápány, což vede k tomu, že na opatření ke snížení hluku není kladen důraz a nejsou na ně přidělovány potřebné finanční prostředky. Členské státy by proto měly zvyšovat povědomí občanů i místních a regionálních tvůrců politik o těchto negativních dopadech.

60. Ze zprávy o životním prostředí v České republice v roce 2016 vyplývá, že hluku ze silniční dopravy přesahujícímu mezní hodnoty hlukových indikátorů bylo dle výsledků 2. kola Strategického hlukového mapování celodenně vystaveno 2,5 % obyvatel České republiky a 6,2 % obyvatel městských aglomerací s počtem obyvatel nad 100 tis., přičemž hluková zátěž je v zasažených místech významná i v noci. Doprava je považována za hlavní zdroj hlukové zátěže obyvatelstva (a to zejména doprava silniční).
61. Výše vymezený kontext je důležité vnímat, jelikož ozřejmuje smysl a účel, který stojí na pozadí právní ochrany proti hluku, jinými slovy konkretizuje *veřejný zájem* na ochraně proti hluku. Tento zájem je pro rozhodovací činnost správních orgánů z této oblasti podstatný, jelikož dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) mají dbát na to, aby přijatá řešení byla *s konkrétním veřejným zájmem v souladu*. Vymezený kontext zároveň poukazuje na skutečnost, že nadměrná hluková zátěž se vyznačuje na jednu stranu nezanedbatelným negativním vlivem na lidské zdraví, ale na druhou stranu paradoxně také tím, že jejímu snižování je (v zásadě) přikládána nízká priorita.

d) ochrana proti hluku – národní legislativní úprava

62. Veřejnoprávní ochrana proti hluku je obsažena v zákoně o ochraně veřejného zdraví. Ustanovení § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví stanoví obecnou povinnost *všem provozovatelům zdrojů hluku* nebo vibrací, aby pomocí technických, organizačních a dalších opatření zajistili, že hluk nebude překračovat hygienické limity stanovené prováděcím právním předpisem. Provozovatel zdroje hluku, který výše uvedené nezajistí, *se dopouští přestupku* podle § 92g odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví (ve znění účinném do 30. 11. 2015 by se jednalo naplnění obecné skutkové podstaty uvedené v § 92 odst. 1).
63. Prováděcím předpisem, který upravuje mimo jiné hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru, je nařízení č. 272/2011 Sb. Mechanismus výpočtu konkrétního hygienického limitu je uveden v § 12 odst. 3 nařízení č. 272/2011 Sb. a spočívá v tom, že na základní hladinu akustického tlaku A (50 dB) se uplatní korekce z přílohy č. 3. Tyto korekce jsou diferencovány v závislosti na kritériích, která spočívají v druhu chráněného prostoru, v druhu zdroje hluku a v tom, zda se jedná o denní, či noční dobu.
64. Pro posuzovaný případ je relevantní korekce, která se uplatňuje pro chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor, pokud je zdrojem hluku silniční doprava. V takovém případě se může dle typu pozemní komunikace uplatnit korekce 0 dB (účelové komunikace), + 5 dB (silnice III. třídy, místní komunikace III. třídy), + 10 dB (dálnice, silnice I. a II. třídy a místní komunikace I. a II. třídy). V případě *staré hlukové zátěže* z dopravy se uplatní korekce + 20 dB. Starou hlukovou zátěží se ve smyslu § 2 písm. n) nařízení č. 272/2011 Sb. rozumí *hluk v chráněném venkovním prostoru a chráněných venkovních prostorech staveb, který vznikl před 1. lednem 2001 a je působený dopravou na pozemních komunikacích a dráhách*. Ve všech uvedených případech se navíc uplatní korekce – 10 dB, pokud se jedná o noční dobu.

65. Ze systematického výkladu tohoto předpisu je zřejmé, že v případě hluku z dopravy na pozemních komunikacích vláda přistoupila k postupnému zvyšování hygienických limitů hluku v závislosti na konkrétní kategorii pozemní komunikace. Již samotná právní úprava tedy přiznává tomuto typu zdroje hluku určité privilegované postavení, které *reflektuje společenský význam silniční dopravy* a které by mělo být proporcionální vůči zájmu na ochraně zdraví osob žijících v blízkosti pozemních komunikací, jakožto také k ochraně jejich soukromého a rodinného života.
66. Ačkoliv právní úprava na ochranu proti hluku považuje za žádoucí stav takový, kdy provozovatelé zdrojů hluku zajišťují dodržování příslušných hlukových limitů (v opačném případě se uplatňuje správněprávní odpovědnost), připouští zároveň v ustanovení § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví možnost jejich legálního překračování. K tomuto účelu slouží institut časově omezeného povolení, jehož pomocí lze za určitých podmínek *de facto* oddálit nástup výše zmíněné správněprávní odpovědnosti. S ohledem na nastíněný právní mechanismus ochrany proti hluku je ovšem zřejmé, že tento institut, který umožňuje narušení žádoucího stavu, má výjimečný charakter a uplatní se toliko ve zvláště odůvodněných případech. Časově omezené povolení k provozu zdroje hluku dle tohoto ustanovení může krajská hygienická stanice vydat pouze v případě, že hygienické limity nelze dodržet *z vážných důvodů*, a pokud osoba prokáže, že hluk bude omezen na *rozumně dosažitelnou míru*. I tento institut by měl být aplikován s ohledem na ochranu právních zájmů dotčených osob.

e) ochrana proti hluku – napadená hluková výjimka

67. V posuzované věci správce komunikace uvedl jako vážné důvody pro nedodržení hlukových limitů ve stručnosti to, že silnice č. II/602 patří mezi nejdůležitější a značně dopravně zatížené městské radiály, která je navíc v případě neprůchodnosti dálnice využívána jako náhrada pro dopravu. Nelze uvažovat o redukci automobilové dopravy, jelikož ve veřejném zájmu je její zachování. Rovněž nelze uvažovat o výstavbě protihlukových clon z důvodu stísněného uličního prostoru, také nelze uvažovat o demolici zatížené obytné zástavby. Jako opatření proti hluku navrhl správce komunikace ověření míry hlukové zátěže po zrušení zpoplatnění dálnice D1 v nejzatíženějším prostoru stavby, ověření účinnosti snížení rychlosti v noční době (a jeho případné zavedení) a výměnu vozovky za tzv. „tichý koberec“.
68. Nejprve je nutné upozornit na to, že soud zastává ve vztahu k přezkumu kumulativních podmínek pro vydání tzv. hlukové výjimky značně zdrženlivý přístup, jelikož se jedná o velmi komplexní a složitou otázku, při jejímž posuzování se projevuje řada různých a (nutno zdůraznit) také protichůdných zájmů. Složitost situace je o to více zřetelná v případě, kdy je zdrojem nadměrného hluku pozemní komunikace ve vlastnictví kraje, která má z hlediska jejího zapojení do komplexní dopravní sítě nezastupitelné místo. Zároveň je vlastník komunikace (resp. správce komunikace) velmi zásadně omezen ve volné realizaci různých opatření, kterými by bylo možné hlukových limitů dosáhnout, a to právě z důvodu existence mnoha různých zájmů, které vstupují do hry, ať se jedná o zájmy chráněné konkrétními dotčenými orgány z řad státní správy nebo samosprávy, nebo o zájmy samotných obyvatel v přilehlých lokalitách. Z tohoto pohledu se jedná o velmi složitou rozhodovací oblast, kdy není možné zcela beze zbytku a okamžitě vyhovět všem zúčastněným stranám, ostatně existence institutu časově omezených hlukových výjimek v právním řádu České republiky tuto skutečnost jen potvrzuje.
69. Soud, maje na zřeteli posláním správního soudnictví poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům osob ve smyslu § 2 soudního řádu správního, i přes svůj akcent na zdrženlivost zásahů do rozhodovací činnosti správních orgánů v takto nejednoznačných (lépe řečeno „nečernobílých“) oblastech, dospěl k závěru, že v tomto případě nebylo rozhodováno v souladu s relevantními veřejnými zájmy a nebylo rozhodováno na základě skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Proto soud ze své pozice musel zakročit *ve*

prospěch zdraví a životního prostředí žalobce a korigovat rozhodnutí žalované, které ve svém důsledku umožňuje dlouhotrvající a pro zdraví obyvatel (mj. žalobce) předmětné lokality ohrožující stav bez ohledu na způsobené důsledky.

70. Napadená hluková výjimka, o které žalovaná rozhodla, by ze striktně formálně-procesního mohla obstát, jelikož (jak ostatně zmiňoval správce komunikace během ústního jednání) se jedná o řízení o žádosti, přičemž správce komunikace tuto žádost (následně na výzvu doplněnou) se všemi náležitostmi dle správního řádu včetně specifických náležitostí dle § 31 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví podal. Ovšem přestože se jedná o návrhové řízení, žalovaná nemůže rezignovat na svou povinnost vyplývající z jejího postavení orgánu ochrany veřejného zdraví. Pro vydání hlukové výjimky je rozhodující zvážení toho, zda jsou v daném případě rovněž naplněny specifické podmínky – existence vážných důvodů a prokázání omezení hluku na rozumně dosažitelnou míru. Obě tyto podmínky jsou vyjádřeny tzv. neurčitými pojmy a správní orgán při jejich výkladu musí respektovat smysl a účel právní úpravy. Právě z tohoto pohledu má soud k napadenému rozhodnutí výhrady.
71. Při komplexním pohledu na věc, je třeba upozornit na další podstatné souvislosti. Zejména není bez významu to, že se jedná v pořadí již o *třetí hlukovou výjimku* (první byla vydána dne 25. 5. 2006 a druhá dne 15. 11. 2010 – rozhodnutí byla provedena během ústního jednání jako důkazy), navíc podmínky, na které byly předchozí hlukové výjimky ve smyslu § 99 zákona o ochraně veřejného zdraví vázány, nebyly v požadovaném rozsahu splněny. K těmto okolnostem soud přihlížel, jelikož podstatným a charakteristickým znakem hlukové výjimky podle § 31 zákona o ochraně veřejného zdraví má být *časová omezenost*. Dále je povinnou náležitostí žádosti o tuto výjimku mimo jiné *přehled provedených a navrhovaných protihlukových a antivibračních opatření, rámcový harmonogram jejich provedení, odhad jejich účinnosti a skutečnosti svědčící o omezení hluku nebo vibrací na rozumně dosažitelnou míru*. Je zřejmé, že v podstatě nepřetržitě a neomezené řetězení hlukové výjimky by se přičilo účelu tohoto institutu. Rovněž navržená protihluková opatření (která mají svědčit o tom, že hluk bude omezen na rozumně dosažitelnou míru), se velmi jednoduše mohou stát pouhou formální a prázdnou proklamací, pokud nejsou reálná, případně efektivně vynutitelná.
72. Soud na následujících řádcích rekapituluje relevantní obsah předchozích hlukových výjimek.
73. První vydaná hluková výjimka stanovila následující podmínky. Zklidnění ulice Pražské (do konce června 2008), po jehož dokončení bude realizováno měření hluku, jehož výsledky budou předloženy orgánu ochrany zdraví; realizace obchvatu Městské části B. – B. (do konce května 2011) včetně informování o jeho aktuálním stavu a provedení hlukové studie; pro případ nerealizovatelnosti obchvatu navržení dalších protihlukových opatření; pro případ překročení hygienických limitů hluku i po realizaci opatření budou navržena další protihluková opatření a navržena orgánu ochrany veřejného zdraví k posouzení. V odůvodnění je konstatováno prokázání toho, že hluk bude omezen na rozumně dosažitelnou míru.
74. Druhá hluková výjimka se k předchozí hlukové výjimce nijak nevyjadřuje. Z odůvodnění je zřejmé, že správce komunikace argumentoval dopravním významem předmětné pozemní komunikace. V tomto rozhodnutí byly stanoveny následující podmínky. Provedení měření hluku z dopravy po zavedení snížení rychlosti o 10 km/h; měření hluku z dopravy v chráněných vnitřních prostorech staveb po realizaci výměny oken; měření hluku z dopravy po realizaci výměny krytu vozovky. Z odůvodnění je dále zřejmé, že v přiložené hlukové studii byla zvažována i další opatření, např. obchvat B., který nebyl shledán reálně splnitelným opatřením do roku 2015. Závěrem odůvodnění žalovaná uvedla, že po realizaci navržených opatření lze předpokládat splnění hygienických limitů hluku.
75. Napadená (třetí) hluková výjimka výslovně rekapituluje podmínky stanovené ve druhé hlukové výjimce a uvádí, že byla provedena pouze výměna oken. Ke snížení rychlosti

nedošlo, jelikož správce komunikace obdržel od Magistrátu města Brna zamítavá stanoviska a k výměně krytu nedošlo s poukazem na komplexní opravu povrchu vozovky, která následovala po odkanalizování realizovaném v letech 2008 - 2010, kdy byl položen nový asfaltový koberec a realizovány zpomalující prvky. Z odůvodnění je zřejmé, že správce komunikace opět v zásadě totožným způsobem poukázal na dopravní význam předmětné pozemní komunikace. S obchvatem B. nebylo počítáno jako s protihlukovým opatřením z důvodu komplikací spojených se Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje. Úvaha o zkapacitnění dálnice D1 se setkala s nesouhlasem obyvatel městské části, tudíž nebyla stavba provedena. Starosta městské části B. – B. uvedl, že v minulosti uvažovali o omezení nákladní přepravy, nicméně v současné době tento problém neotvírali. Stanovené podmínky požadují ověření hlukové zátěže po zrušení zpoplatnění dálnice D1; snížení rychlosti v noční době a ověření jeho účinnosti; výměnu krytu vozovky za tzv. „tichý koberec“.

76. Soud především zdůrazňuje smysl institutu hlukových výjimek, ke kterému dospívá na základě výkladu právní úpravy ochrany proti hluku. Tímto smyslem je zajištění *postupného směřování k žádoucímu stavu, tedy k dodržování hygienických limitů hluku* (ovšem pouze za existence vážných důvodů, které *brání* jejich *dodržování ihned*). V posuzované věci je významné, že k překračování hlukových limitů dochází dlouhodobě, aniž by kompetentní orgány přijaly opatření, která by vedla ke zlepšení situace. Tato skutečnost je o to flagrantnější, když z porovnání druhého rozhodnutí o hlukové výjimce s napadenou hlukovou výjimkou vyplývá, že pozdější z nich umožňuje dokonce v některých úsecích ještě vyšší překročení hygienických limitů hluku, než tomu bylo v případě předchozího rozhodnutí. Tak tomu je např. přímo v úseku, kde se nachází bydliště žalobce (povoleno o 3 dB více přes den a o 4 dB více přes noc), ale i v dalších úsecích (ulice Jihlavská na úseku Na Pískové cestě – Osová; ulice Pražská v úseku Sedla – Ostopovická a v úseku Troubská – konec obytné zástavby od Brna). Z tohoto srovnání je zřejmé, že situace má opačný vývojový trend, než k jakému by měl institut časově omezeného povolení zdroje hluku směřovat.
77. Soud si je vědom, že výše uvedená situace je právě důsledkem protichůdně působícího (a nikoliv nevýznamného) zájmu, kterým je zajištění plynulosti dopravy v předmětné lokalitě. Soud se ovšem domnívá, že samotná skutečnost, že se jedná o významnou pozemní komunikaci (silnice II. třídy), by neměla automaticky implikovat v podstatě neomezenou možnost „prodlužování“ hlukové výjimky. Ačkoliv dopravní význam pozemní komunikace nelze opominout a je z hlediska posouzení žádosti relevantním a pádným argumentem, nelze na jeho základě rezignovat na ochranu veřejného zdraví obyvatelstva *na časově neomezenou dobu*. Skutečnost, že se jedná o významnou pozemní komunikaci, tedy nemůže fungovat jako *generální pardon*, který bude automaticky kvalifikován jako „vážný důvod“ ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o ochraně zdraví bez ohledu na konkurující veřejný zájem na ochraně zdraví obyvatel. Na tomto místě je třeba znovu upozornit na to, že již sama právní úprava ochrany proti hluku reflektuje zvláštní postavení hluku z pozemních komunikací, jelikož čím větší dopravní význam daná pozemní komunikace má, tím vyšší korekce se uplatní ve vztahu k hygienickým limitům hluku.
78. Soud má rovněž za to, že nebylo prokázáno ani omezení úrovně hluku na rozumně dosažitelnou míru. Žalovaná do svého rozhodnutí převzala opatření formulovaná správcem komunikace, v zásadě bez jakékoliv úvahy a vlastního zásahu. To je například zřejmé ze skutečnosti, že snížení rychlosti (navrhované během druhé hlukové výjimky) nebylo možné dosáhnout z důvodu zamítavých stanovisek Odboru dopravy Magistrátu města Brna. Přesto bylo stejné opatření přeneseno i do napadené hlukové výjimky bez jakékoliv úvahy žalované, přičemž reálnost tohoto opatření byla na základě známých skutečností přinejmenším sporná. Uvedená okolnost spíše nasvědčuje tomu, že navrhovaná opatření jsou správcem komunikace formulována pouze pro jejich formální význam (jedná se o nutnou náležitost žádosti o hlukovou výjimku) a nikoliv s ohledem na jejich reálnost či skutečnou efektivitu. Z vyjádření

starosty městské části B. – B. je rovněž zřejmé, že problematika hlukové zátěže nebyla v době vydání napadené hlukové výjimky místní samosprávou nijak řešena, což poukazuje na určitou rezignaci na (nežádoucí) *status quo*.

79. Dále soud považuje za nutné *nad rámec* upozornit na další související skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu (ač nemají na rozhodnutí soudu vliv, jelikož vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí a soud v souladu s § 75 odst. 1 soudního řádu správního rozhoduje na základě skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování správního orgánu). V rámci podmínek hlukové výjimky byl správce komunikace povinen doložit zprávu o jejich plnění. Ve správním spise je tato zpráva z roku 2016 skutečně doložena, nicméně žalobce poukazuje na to, že ani tyto formálně splněné podmínky nejsou splněny *efektivně*. Hlukové měření vlivu zrušení zpoplatnění dálnice D1 bylo například provedeno pouze v úseku, kde se uplatňuje stará hluková zátěž a nijak se nevztahuje k úsekům, kde se tato korekce neuplatňuje (a zákonné hlukové limity jsou tam z tohoto důvodu nižší). Dále ověření efektivity snížení rychlosti jízdy bylo provedeno pouze pomocí osazení dopravních značek, což neprokázalo vliv na snížení hlukové zátěže a správce komunikace uvedl, že snížení rychlosti z toho důvodu nebude iniciovat. Je zřejmé, že pro skutečné ověření účinnosti snížení rychlosti nepostačí pouhé osazení dopravních značek, pokud není doprovázeno efektivním dohledem nad jejich dodržováním. I tyto (ač pro rozhodnutí soudu nerelevantní) okolnosti poukazují na to, že navržená opatření nepředstavovala záruku, že dojde k efektivnímu omezení hluku na rozumně dosažitelnou míru.
80. Soud zároveň zdůrazňuje, že z rozhodnutí o hlukové výjimce má vyplývat svého druhu *závazek* provozovatele zdroje hluku vůči žalované, že závazně stanovené podmínky budou snižovat hluk na rozumně dosažitelnou míru, ale také vůči osobám, které jsou nadměrné hlukové zátěži vystaveny, že této míry hluku bude *v dohledné době* dosaženo. Správce komunikace například argumentoval opačně a poukazoval na to, že žalobce si měl být při koupi nemovitosti (s právními účinky ke dni 30. 4. 2004) vědom, že v blízkosti pozemní komunikace bude exponovanější hluk. Z povahy věci je samozřejmé, že v blízkosti pozemní komunikace nelze očekávat srovnatelný hlukový komfort jako „na samotě u lesa“, nicméně nelze presumovat vědomost žalobce o tom, že hluková zátěž bude *dlouhodobě překračovat* hlukové limity stanovené pro ochranu zdraví obyvatelstva. Soud se domnívá, že z výše uvedeného pohledu lze spíše hovořit o založení *legitimního očekávání* žalobce, které vyplývá z udělených hlukových výjimek. Když během doby časově omezeného povolení nedojde k dosažení stanovených cílů, měla by to být situace velmi výjimečná, která je způsobena objektivními důvody a která je následně reflektována a kompenzována tak, aby tento trend neměl dlouhodobý charakter, v opačném případě může dojít ke kolizi s nastíněným legitimním očekáváním.
81. Soud konstatuje, že žalovaná v tomto případě nedostála svým povinnostem dbát na soulad se zájmem na ochraně veřejného zdraví, když vyšla z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná se nezabývala podrobně a v kontextu konkrétní situace tím, zda stále existují srovnatelně *vážné důvody* pro nedodržení hlukových limitů a zároveň se dostatečně nezabývala *realností* navržených opatření, ani jejich potenciálem ke skutečnému omezení hlukové zátěže. Rozhodnutí žalované by mělo být založeno na podrobném rozboru navržených opatření i v kontextu dalších opatření, která přicházejí v úvahu, a zároveň by pomocí stanovených podmínek měla garantovat jejich vynutitelnost a skutečnou efektivnost. V opačném případě se ochrana proti hluku v blízkosti významných pozemních komunikací stává pouhou prázdnou proklamací.
82. Soud má tedy za to, že v řízení nebylo dostatečně *prokázáno*, že bude *dosaženo omezení hluku* na rozumně dosažitelnou míru. Dosavadní rozhodovací činnost žalované (potvrzená i napadeným rozhodnutím) nasvědčuje tomu, že rozhodování o hlukových výjimkách v tomto

případě představuje pouze formalizované oddalování sankčního řízení bez dostatečného vnímání dotčení veřejného zájmu na ochraně zdraví osob.

83. Žalovaná nerozhodovala na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, jelikož se dostatečně nezabývala splněním podmínek pro vydání hlukové výjimky. Zároveň její rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem, jelikož nedostatečně odůvodnila, proč v konkrétním případě (třetí hluková výjimka) je třeba dát přednost zájmu na plynulé dopravě a nikoliv zájmu na ochraně zdraví občanů (mj. žalobce). Na tomto místě soud připomíná závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/2004, kde se říká, že *veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrozumnějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce (typicky např. o vyvlastňování) a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit.*
84. Soud považuje za vhodné v této souvislosti upozornit i na závěry veřejného ochránce práv (Motejl, Otakar a kol. *Hluková zátěž*, Sborník stanovisek veřejného ochránce práv, 2009, str. 62 – 64), kde uvádí, že orgány ochrany veřejného zdraví nevyužívají svého oprávnění dle § 84 odst. 1 písm. l) zákona o ochraně veřejného zdraví k odejmutí povolení, pokud nejsou respektovány jeho podmínky. Přičemž tímto aktem by orgán ochrany veřejného zdraví vyslal jasný signál, že takový postup nebude automaticky tolerovat, zároveň by vytvářel na provozovatele zdroje hluku (a další dotčené subjekty) tlak pro hledání efektivních řešení dlouhodobě trvající situace.

f) ostatní námitky

85. Soud naopak nemá výhrady k uplatnění korekce *starou hlukovou zátěží*, jelikož pro danou lokalitu z období před rokem 2001 neexistuje autorizované ani akreditované měření hluku. Žalovaná odůvodnila, jakým způsobem ke staré hlukové zátěži dospěla pomocí intenzity a skladby dopravy z roku 2000. Žalovaná rovněž uvádí, že k hodnotám z celostátního sčítání z roku 2010 bylo (pouze) přihlédnuto, proto dle soudu nemohlo dojít k zásadnímu zkreslení údajů způsobených tehdejší rekonstrukcí, jak uvádí žalobce. Soud se tedy nedomnívá, že by v této otázce nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Dospěl naopak k závěru, že za daných podmínek se jednalo o relevantní postup pro zjištění staré hlukové zátěže. Stejný názor vyjádřil i nadřízený správní orgán (Ministerstvo zdravotnictví) ve svém přípisu ze dne 6. 12. 2012, čj. 26638/2012-OZV-10.10.2012 MZ, na který odkazuje i žalobce.
86. Žalobce dále argumentuje tím, že limit pro starou hlukovou zátěž nelze použít, jelikož v mezidobí došlo ke zvýšení hlukové zátěže. Nařízení č. 272/2011 Sb. v rozhodné době v příloze 3 obsahovalo podmínku užití staré hlukové zátěže pouze v případě, že *tato korekce zůstává zachována i po položení nového povrchu vozovky, provádění údržbě a rekonstrukci železničních drah nebo rozšíření vozovky při zachování směrového nebo výškového vedení pozemní komunikace, nebo dráhy, při kterém nesmí dojít ke zhoršení stávající hlukosti v chráněném venkovním prostoru staveb nebo v chráněném venkovním prostoru, a pro krátkodobé objízdné trasy.* Žalobce poukazuje na skutečnost, že v roce 2009, těsně před kolaudací po provedené opravě pozemní komunikace, došlo k odstranění omezení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tudíž došlo ke zvýšení hlukové zátěže. Soud se domnívá, že výměna (resp. odstranění) dopravního značení nespadá věcně pod okolnosti, při kterých nesmí dojít ke zvýšení hlukové zátěže ve smyslu výše citované normy. Ani další důkazy předložené žalobcem dle soudu neprokazují, že by nebylo možné v předmětných úsecích užít korekce starou hlukovou zátěží.
87. Soud se neztotožnil ani s námitkou směřující k úsekům, na kterých nebyla uplatněna korekce starou hlukovou zátěží. Žalobce poukazyval na paradoxní stav, kdy na jednu stranu žalovaná konstatuje, že již není možné na některých úsecích silnice č. II/602 uplatnit korekci starou hlukovou zátěží, nicméně povolením překročení o 13 dB v noční době v ulici Jihlavská

v Troubsku v úseku začátku obytné zástavby od Brna – Polní, tuto korekci nahrazuje, resp. dokonce překračuje o 3 dB. Takové překročení navíc přesahuje i vyšší hygienický limit hluku stanovený pro denní dobu. Soud konstatuje, že právní úprava nezavazuje žalovanou konkrétními (stropovými) hodnotami. Je samozřejmě třeba vnímat systematiku jednotlivých korekcí a v zásadě by nemělo docházet k situaci, kdy je pomocí hlukové výjimky tato systematika zcela popřena, nicméně hluková výjimka sama o sobě směřuje právě na takové situace, kdy standardní hygienické limity hluku nelze z *důležitých důvodů* dodržet. Jelikož vláda nestanovila maximální možné hodnoty, o které by bylo možné hygienické limity hluku překročit, nelze vyloučit, že v konkrétním případě budou legitimních důvody pro takto zásadní překročení.

88. Ohledně nezohlednění *kumulativního působení hluku* soud uvádí, že právní úprava ochrany proti hluku nestanoví žádný specifický limit pro kumulativní působení hluku. Z žalobního bodu není soudu zcela zřejmé, jak konkrétně mělo být kumulativní působení hluku zohledněno, i přesto by ale pro naznačovaný postup zcela chyběl právní základ. Za této situace je třeba vycházet z předpokladu, že pokud by na dané území působilo více hluků z více stran, které by se pohybovaly (jednotlivě) v mezích konkrétního hygienického limitu hluku, jednalo by se o situaci přípustnou, neboť právní úprava hygienický limit hluku pro takový případ nijak nesnižuje. Žalovaná navíc v rámci svého vyjádření uvedla, že po realizaci protihlukových stěn na dálnici D1 bylo prokázáno nepřekračování hygienických hlukových limitů a dálnice D1 se na hlukové zátěži jižních fasád domů napravo podél silnice č. II/602 ve směru na Brno nepodílí vůbec nebo jen velmi nevýznamně. Další dokumenty, kterými žalobce dokládá nutnost zohlednění kumulativního působení hluku v jiných řízeních, posoudil soud jako nerelevantní pro projednávanou věc.
89. Závěrem soud shrnuje, že žalovaná v řízení o vydání časově omezeného povolení k provozu zdroje hluku, u něhož nelze dodržet hygienické limity hluku, nedodržela své povinnosti v oblasti ochrany veřejného zdraví (srov. § 2 odst. 2, § 82 a § 84 zákona o ochraně veřejného zdraví), svým postupem porušila zásadu vydávání rozhodnutí v souladu s veřejným zájmem (podrobněji k veřejnému zájmu pod bodem 57 a násl.) a zásadu dostatečného zjišťování skutkového stavu bez důvodných pochybností. V rámci případného vydání další hlukové výjimky by se měla žalovaná podrobně vypořádat s oběma podmínkami pro její vydání dle § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví s ohledem na podstatu tohoto institutu a s ambicí pro stanovení a vynucení skutečně efektivních opatření, která povedou ke snížení hlukové zátěže. Je to právě žalovaná, kdo má svou činností „dohlédnout“ na to, aby byl do budoucna zajištěn zvyšující se trend ochrany před hlukem z předmětného zdroje, přičemž k tomuto účelu je vybavena i příslušnými pravomocemi sankčního charakteru.

IX. Závěr a náklady řízení

90. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost. V následujícím řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního.
91. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 soudního řádu správního právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.
92. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a vyhlášky č. 177/1996 Sb., v tomto případě za

pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného, replika k vyjádření osoby zúčastněné na řízení, účast na ústním jednání) ve výši 5 x 3 100 Kč a za jeden úkon právní služby (účast na vyhlášení rozsudku) dle § 11 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v poloviční výši 1 x 1 550 Kč, dále šest režijních paušálů ve výši 6 x 300 Kč, tedy celkem 18 850 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 3 958 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 25 808 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

93. Soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádné povinnosti, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 22. června 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu